GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

Té interès Espanya a entendre Catalunya?

Opinió | 12/11/2007 | 11:02

Reflexions, que per verídiques vaig trobar molt encertades i immillorables les de Jordi Pujol.

Fa pocs dies em va passar una cosa semblant a la que li va succeïr a Jordi Pujol amb un amic seu de Madrid, i ho explico aprofitant el text d'algunes de les seves reflexions, que per verídiques vaig trobar molt encertades i immillorables, a més de plenament adaptables a les meves circumstàncies personals. Vaig tenir, a casa meva de Ciutadella, un convidat madrileny, col•lega de professió, i amb el qual havia coincidit treballant en una redacció ja fa molts anys. Malgrat que està apartat de la professió activa, acabem, tal com toca entre periodistes, parlant de la situació política a Espanya, i surt Catalunya, és clar. Jo li expresso el meu disgust personal i professional per la intoxicació que s'ha fet per part d'un gruix molt important de la resta de l'estat contra el Principat. Intoxicació amb una versió falsejada de la solidaritat, amb la presentació d'una Catalunya inquisitorial, amb l'atribució al Govern de la Generalitat de responsabilitats greus que realment corresponen a l'Administració central, amb una presentació sistemàticament negativa de la societat catalana, i de foment de l'hostilitat i del rebuig cap a aquesta.

Em confessa clarament que, a banda del Barça, el que més molesta a Madrid de Catalunya (i dels territoris de parla catalana per extensió) és el de la llengua. Incomoda que la gent la parli al carrer amb naturalitat, i a casa entre família, perquè això "ens desconnecta d'ells", i ens fa molt diferents davant de tota la resta. Jo em quedo perplex (una vegada més) i li explico que no parlem català per molestar ningú: que ho fem perquè som així i perquè el català és la llengua que ens han ensenyat a casa, i la que parlem amb els pares i els fills, amb els amics i a l'escola, i al carrer amb els veïns, i a la feina, perquè és la llengua pròpia del nostre país, i així ho contemplen els nostres Estatuts d'autonomia. I que volem continuar sent qui som, el que som i com som. Acabo pensant que només els agrada Catalunya si deixa de ser catalana. O si només ho és folklòricament. És a dir, en versió costumbrista o antropològica, com deia el PSOE, ja fa vint-i-cinc anys, quan s'oposava a les emissions de TV3. No saben, o fan veure que no saben que una Catalunya sense substància pròpia no tindria ni pes ni empenta. Ni per ella ni per ells. I, en tot cas –i ho dic com a barceloní que sóc- no la volem perdre. Ni volem perdre la llengua, ni un autogovern autèntic, ni un projecte col•lectiu propi, ni res del que fa que siguem el que som. I que és el component bàsic de la nostra ambició, de la nostra realització col•lectiva i de la nostra capacitat de ser algú a casa mateix, a l'estat i a Europa.

I tot això treu cap a que en el seu discurs de fa pocs dies a Madrid, el president de la Generalitat de Catalunya, José Montilla, va deixar ben clares coses com les que acabo d'escriure. Perquè malgrat ser de naixement cordovès, ara té tan clars aquests conceptes com si ho hagués fet a l'Empordà o a les Terres de l'Ebre. Pasqual Maragall va començar parlant de l'Espanya plural i ha acabat apropant el seu discurs al dels nacionalistes clàssics, i sembla que això mateix li comença a passar a José Montilla, que es va fer seu per primera vegada de manera molt clara el sentiment general de la ciutadania. El que va dir a Madrid traduït a paraules planeres és que o Espanya canvia i es reconeix plural a ella mateixa o Catalunya se'n va. Que més directament vol dir que no s'aturarà el sentiment que Espanya és un mal negoci, que no entén Catalunya i que el millor és la independència.

Montilla, que no és partidari d'aquesta solució perquè aposta per una Catalunya integrada a

Espanya i amb col•laboració lleial mútua, va fer una acció de realisme en reconèixer que hi ha motius per a aquesta desafecció. Per ell, la solució no és un referèndum el 2014, sinó complir les inversions previstes, desenvolupar l'Estatut i el nou finançament sense dilacions, i posar fi a la demagògia que es propaga a Espanya per part de polítics de tots colors i mitjans de comunicació, segons la qual Catalunya és insolidària i persegueix el castellà a ultrança –coses que són rotundament falses-, i com si sentir-nos diferents fos insultant o vulgués dir ser uns privilegiats. El president català s'ha adonat que la situació és de cornuts i pagar el beure. I encara que estratègicament ja li vagi bé pressionar el PSOE perquè compleixi el pactat, o perquè el Govern català no es vegi esquitxat per la crisi de rodalies, l'objectiu primordial del mandatari català és –o hauria de ser- el benestar dels catalans. Queda clar també, que per corporativisme socialista, no demana la dimissió de la ministra de Foment, com hauria de fer, malgrat que la ciutadania exigeix responsabilitats polítiques. Altra cosa és si les solucions que ara proposa per capgirar la desafecció de Catalunya cap a Espanya no arriben tard, en el sentit que aquest procés està molt avançat. En tot cas, seran els ciutadans els que decidiran la recepta. A les urnes o als carrers.

Cal destacar que la castigada població catalana està donant una gran mostra de civisme, acceptant amb resignació totes les catàstrofes imaginables que produeix la falta històrica d'inversions i de previsió. Ja sigui en forma d'apagades sense precedents, del fiasco de rodalies, d'embussos quilomètrics, d'un aeroport que no dóna la talla o d'un tren d'alta velocitat que ningú no sap per on és millor fer-lo passar perquè finalment s'interconnecti amb la línia del TGV de la resta del continent. I aquests ciutadans castigats es continuen preguntant pel cost econòmic, empresarial i familiar d'aquest desastre, i per la pèrdua de competitivitat del país. I molta gent del carrer ja creu que això no té remei, perquè Catalunya no figura entre les prioritats dels governs espanyols. Tanmateix a la seu del PSOE hi ha nervis per aquest efecte Baix Llobregat. I si més no, n'hi haurà fins al març. Alguns ja pregonen que si les coses continuen així, qualsevol dia la resignació pot esdevenir còlera, ira i protesta aïrada, o el que seria pitjor: el tancament de caixes.

Una situació de frustració ciutadana com l'actual a Catalunya és perillosa perquè mina la credibilitat del sistema i de les institucions democràtiques, i obre escletxes als discursos totalitaris i populistes. I encara que ja fa anys que parlem obertament de sobirania i de qüestions identitàries, ara resulta que la desafecció a Espanya, paradoxalment pels sectors més patrioteristes, pot tenir un contingut clarament econòmic i funcional. Espanya perd credibilitat en la mesura que l'estat a Catalunya funciona molt malament, o simplement no funciona. I això genera desafecció entre els ciutadans perquè se senten perjudicats en el normal desenvolupament de la seva vida quotidiana. El mateix Joan Rossell, president de Foment del Treball, gens sospitós d'independentista i pròxim al PP, ha dit que Catalunya té un dèficit d'un 18% en inversios estatals; ha exigit la publicació immediata de les balances fiscals, i ha demanat als polítics espanyols que deixin de dir mentides en relació a la inversió de l'estat, que mentre a Madrid és de 168 euros per habitant, a Catalunya només ho és de 131, quan la mitjana espanyola ratlla els 165.

Tal com em deia el meu convidat, a Madrid no ens volen, però tampoc no ens volen deixar marxar perquè econòmicament som més que imprescindibles; ens volen, però no ens volen escoltar quan les opinions no són coincidents, perquè estan acostumats a manar i a decidir, i a que nosaltres callem i amb el cap cot atorguem. Té interès doncs, Espanya a entendre Catalunya? El fet objectivable, però, és que el dèficit fiscal i la falta d'inversions clamen al cel. Sobren promeses i manquen inversions, ara i des de fa vint-i-cinc anys. Cal urgentment tornar a la política amb majúscules. Alguns dirigents en són conscients i han començat a tibar els fils per obrir un debat en les seves formacions. S'ha de tenir, però, molt clar que ja no n'hi ha prou amb

promeses de futur davant de tant desori; perquè els interessos dels ciutadans de Catalunya estan per damunt de qualsevol altra consideració. Uns ciutadans que demanen estar dotats de les infraestructures a les quals tenen dret, i que amb els seus esforços personals i col•lectius han pagat més que sobradament.

Santi Capellera i Rabassó
*periodista

Autor: Santi Capellera i Rabassó
Santi Capellera i Rabassó

https://gironanoticies.com/noticia/4371-te-interes-espanya-a-entendre-catalunya.htm